

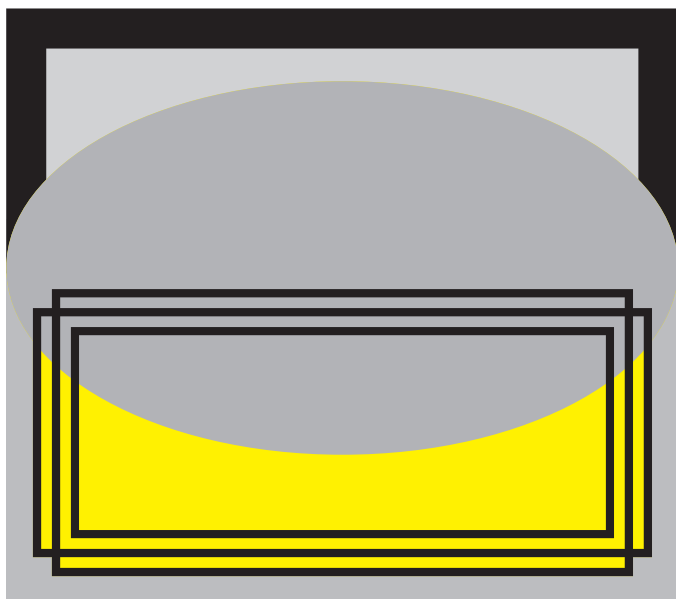
Palau de la Música Temporada 19—20 (Beeth2020)

ABONAMENT 1

22 d'octubre de 2019, dimarts. 19.30

LES ARTS. Auditori

María José Montiel, mezzosoprano
**ESCOLANIA DE LA MARE DE DÉU
DELS DESEMPARATS /
COR DE NOIES DE L'ORFEÓ CATALÀ /
ORQUESTRA DE VALÈNCIA**
Ramón Tebar, director

AJUNTAMENT
DE VALÈNCIA

PALAU DE LA MÚSICA
I CONGRESSOS DE VALÈNCIA

UN PALAU OBERT

CULTURAL VALÈNCIA

Amb la col·laboració de:

GENERALITAT
VALENCIANA
Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

LES ARTS
1911-2011

Programa

Gustav Mahler
(1860-1911)

Simfonia núm. 3 en re menor
(aprox. 100')

ERSTE ABTEILUNG

(Primera secció)

Kräftig. Entschieden

ZWEITE ABTEILUNG

(Segona secció)

Tempo di minuetto. Sehr mässig

Comodo. Scherzando. Ohne

Hast

Sehr langsam. Misterioso

Lustig im Tempo und keck im

Ausdruck.

Langsam. Ruhevoll. Empfundener

María José Montiel, mezzosoprano
ESCOLANIA DE LA MARE DE DÉU
DELS DESEMPARATS
COR DE NOIES DE L'ORFEÓ CATALÀ
ORQUESTRA DE VALÈNCIA
Ramón Tebar, director

Orquestra de València. Any LXXVI, concert núm. 3574

Escolania de la Mare de Déu dels Desemparats

Fou fundada en 1958 per iniciativa del llavors arquebisbe de València, Marcelino Olaechea. Els més de sis-cents escolans que han passat per les seues aules durant estos anys reben les ensenyances de 3r de Primària a 2n d'ESO. Destaca la seua escola de música, integrada en la mateixa institució, i d'on han germinat músics professionals en distintes especialitats. Els escolans canten als peus de la Sagrada Imatge de la Mare de Déu dels Desemparats els dies lectius a les 13 hores, així com en les solemnitats litúrgiques i oferixen actuacions extraordinàries de diversa índole.

Ha realitzat diferents gravacions que aglutinen per un costat obres religioses dedicades a la Mare de Déu dels Desemparats, també nades, així com la gravació del **Misteri d'Elx**. Més recentment, destaquen les seues gravacions en col·laboracions amb el Palau de les Arts: **La bohème**, dirigits per R. Chailly, i també la gravació en CD per al segell DECCA de **Turandot** de Puccini, amb Andrea Bocelli i dirigida per Z. Mehta.

Destaquen les seues col·laboracions en el terreny de la música simfònicocoral i en l'òpera i, així, el cor de xiquets és habitual en el Palau de la Música i el Palau de les Arts. L'Escolania ha rebut la Distinció al mèrit cultural de la Generalitat Valenciana, la Medalla d'Or de la Ciutat de València i han assignat el seu nom a una plaça contigua a la Basílica. Acaba d'editar un CD titulat "Quid retribuam Domino" amb motiu de la celebració del seu 60 aniversari, que es va posar en escena i es va presentar en l'auditori del Palau de les Arts de València al novembre de 2018.

Des de 1990 dirigix l'Escolania Luis Garrido, mestre de capella de la Reial Basílica de la Mare de Déu dels Desemparats, a més de musicòleg, director de cors i especialista en repertori sacre. Dirigix des de la seua creació la Coral Catedralícia de València i la Schola Gregoriana Laetentur i és president de l'Associació de Professors Músics de Santa Cecília.

Cor de Noies de l'Orfeó Català

Fundat l'any 2000, està integrat per quaranta jòvens de setze a vint-i-cinc anys que majoritàriament es van iniciar en els cors infantils de l'Orfeó Català. Buia Reixach i Feixes, és la seua directora i Josep Surinyac, el pianista. Ha treballat amb els directors J. Busto, P. Ll. Biosca, X. Puig, M. Minkowski, E. van Tiel, M. Valdivieso, N. Huynh i J. Nott, i ha col·laborat amb l'Orquestra Simfònica Camera Musicae, Vespres d'Arnadí, Les Musiciens du Louvre, Orquestra Simfònica del Vallès, Jove Orquestra Nacional de Catalunya i Gustav Mahler Jugendorchester.

Ha actuat en diferents poblacions d'Espanya, Alemanya, França i Eslovènia. En 2005 va ser premiat en el Festival de Cantonigròs. Ha gravat dos CD, "Viatjant..." i "Germinans". En la temporada 2016-17 va participar en el Projecte Heimat, amb el Mädchenchor Hannover, sota la direcció de Simon Halsey. Al juliol de 2018 va actuar per primera vegada en el Festival Grec interpretant l'òpera **El monstre en el laberint** de J. Dove, junt amb els cors de l'Orfeó Català i la JONC. Al maig d'enguany ha debutat en la Philharmonie de Berlín, invitat al projecte coral Vocal Heroes de la Filharmònica de Berlín, juntament amb altres cors d'Alemanya, Itàlia, Regne Unit i membres de la Filharmònica de Berlín, on ha interpretat **There was a child** de J. Dove i **Friday afternoons** de N. Muhly, sota la direcció de Simon Halsey.

En 2019, les actuacions més recents comprenen, a l'agost, **El somni d'una nit d'estiu** de F. Mendelssohn en el Festival Castell de Peralada amb la Mahler Chamber Orchestra & Friends i la narradora Maria Valverde, totes dirigides per Gustavo Dudamel, i al setembre, la **Terceira simfonia** de Mahler juntament amb el Cor Infantil de l'Orfeó Català i l'Orquestra Filharmònica d'Israel, sota la direcció de Zubin Mehta.

El Cor de Noies forma part de l'Escola Coral de l'Orfeó Català i rep el mecenatge de la Fundació Banco Santander.

Ramón Tebar

Fou nomenat Director Titular i Artístic de l'Orquestra de València el 2017. Està considerat un dels directors d'orquestra espanyols de la seua generació amb més trajectòria. És Principal Director convidat del Palau de les Arts Reina Sofia, des de 2015; Director Musical i Director Principal de la Florida Grand Opera, des de 2010, el primer espanyol a ser nomenat director musical d'una companyia americana d'òpera; Director Artístic de la Palm Beach Symphony, des de 2007; Director Artístic de l'Opera Naples, des de 2014, i Director Musical del Festival de Santo Domingo, de 2009 a 2015. Posseix una versatilitat musical en què destaca el seu treball tant en el repertori operístic com simfònic. Entre les orquestres que ha dirigit recentment o que dirimirà durant esta temporada es troben l'Orquestra Filharmònica de Londres; les simfòniques de Cincinnati, de Sant Petersburg, de la Ràdio de Bulgària, de l'Estat Rus i de la Ràdio de Munic, la Filharmònica de Malàisia; l'Orquestra de Rouen; la Het Gelders Orkest; la Filharmònica de Praga i la majoria d'orquestres espanyoles, com l'ONE, l'ORTVE, les simfòniques de Barcelona i Galícia i l'Orquestra de València, entre altres. Ha dirigit als teatres Regio de Torí, Regio de Parma, l'Òpera de Cincinnati, el Colón de Buenos Aires, l'Òpera de Viena, el Gran Teatre del Liceu, el Royal Festival Hall, la Philharmonie de Colònia i el Concertgebouw d'Amsterdam. Ha rebut premis i distincions com ara el de Director de l'Any "Henry C. Clark" de la Florida Grand Opera en 2010 i 2013, i el "Top 20 under 40" del Miami Herald, i va ser inclòs en els "100 espanyols de la Marca Espanya". En 2014 va ser guardonat amb la Creu d'Oficial de l'Orde del Mèrit Civil en reconeixement de la seua labor cultural per Sa Majestat el Rei d'Espanya, Felip VI. Ha enregistrat gravacions per a Unitel Clasica, Universal Music i Decca.

Segueix l'artista en: www.ramon-tebar.com

María José Montiel

Ha sigut Premi Nacional de Música 2015 i finalista dels Premis Grammy d'EUA. Ha cantat en la Scala de Milà, les òperes de Viena, París, Tòquio, Frankfurt, Los Angeles i Pequín, Carnegie Hall NI, Musikverein i Theater an der Wien de Viena, La Fenice de Venècia, els teatres San Carlo de Nàpols, La Monnaie de Brussel·les, Massimo de Palerm, São Carlos de Lisboa i Real de Madrid, Sala Bolshoi de Moscou, NHK Hall, Sidney Town Hall, Kennedy Center de Washington, Festival de Bregenz, Liceu de Barcelona, Palau dels Arts de València, etc.

Algunes fites de la seua carrera són **Carmen**, en l'obertura de la temporada del Teatre San Carlo de Nàpols dirigida per Mehta; la reinauguració del Teatre Reial de Madrid en 1997 en el rol principal de **La vida breve**; la reinauguració del Teatre Avenida de Buenos Aires amb P. Domingo, o el **Rèquiem** de Verdi que ha cantat en més de cinquanta ocasions, principalment dirigida per R. Chailly amb orquestres de tot el món.

Ha interpretat també òperes com **Samson et Dalila**, **Aida**, **La Favorita**, **Cosí fan tutte**, **Il Barbiere di Siviglia**, **Les contes d'Hoffmann**, **Un ballo in maschera**, **La Gioconda**, **Luisa Miller**, **Werther**, **Medea**, **Tancredi**, **L'heure espagnole**, **Pepita Giménez** i l'estrena absoluta de **María Moliner**. En l'apartat simfònic i oratori ha cantat la **Segona**, **Tercera** i **Octava** simfonies de Mahler i els seus **Lieder eines fahrenden Gesellen**, **Stabat Mater** i la **Petita Missa Solemne** de Rossini, **Poème de l'amour et de la mer** de Chausson, **Schéhérazade** de Ravel, **Les nuits d'été** de Berlioz, **Rapsòdia per a contralt** de Brahms, **Alexander Nevsky** de Prokófiev o la **Novena simfonia** de Beethoven. Ha sigut dirigida per Maazel, Dutoit, Steinberg, Petrenko, Oren, García Calvo, López Cobos, Tebar, F. de Burgos, Gómez-Martínez, Fisher, Decker, Foster, Pons, Kivacs, Mariner, Tate, Benini, Delacote, Stein i Hollreiser.

És especialista de *lied*, cançó espanyola, francesa i portuguesa, i compta amb més de vint gravacions. Des de 2019 és catedràtica de Cant de la Universität der Künste de Berlín.

© F. Vázquez Morago-Fidelo Artist

Notes al programa

Conta Norman Lebrecht que, en 1896, Gustav Mahler passejava a la vora d'un rierol per la localitat termal de Bad Ischl amb un Johannes Brahms ja molt malalt mentre discutien sobre l'esdevenidor de la música: “*La música està esgotada*”, comentava l'ancià compositor, a la qual cosa Mahler va contestar: “*Mire mestre! Ho ha vist?*”. “*El què?*”, va preguntar Brahms. “*L'últim remolí*”, va contestar Mahler. Brahms, ja visiblement afectat pel càncer de fetge, no tenia ni la vivor ni l'estímul necessaris per a comprendre el paral·lelisme de Mahler: Brahms pertanyia a un món que arribava a la seua fi, mentre que Mahler representava una nova època que necessitava expressar-se amb llibertat.

Amb la **Simfonia núm. 3** es va donar una situació pareguda a la que s'havia donat amb la **Simfonia núm. 2**: si en esta Hans von Bülow havia sigut el pare castrador que, fins que no va desaparèixer, no va permetre que el jove heroi coronara la seua obra, per a la **Tercera**, eixe mateix heroi va necessitar corroborar que el món huitcentista de Brahms ja no podia continuar subsistent.

És açò el que explica el misteriós inici de la **Tercera** mahleriana? Escoltem atentament perquè en una audició convencional passa inadvertit: la tronadora crida de les huit trompes amb què s'inicia l'obra és, nota per nota, el motiu de l'últim moviment de la **Primera** de Brahms. Vol dir Mahler que la música del segle que s'acaba es renova amb vigor i rotunditat obrint la porta a una nova manera d'expressió? És més, podem aplicar el famós aforisme mahlerià “*El meu temps encara està per arribar*” també a la **Tercera**?

Sens dubte, una obra com esta no podia ser entesa per les mentalitats huitcentistes, de la mateixa manera que no podria ser entesa per nosaltres sense la consciència ecologista pròpia del segle XX —una raó més que explica l'èxit de la música de Mahler des de la dècada dels seixanta?—. Perquè la **Tercera** de Mahler és una “*eco-simfonia*”; com la denomina Lebrecht, és la “**Pastoral**” mahleriana.

És en este moment quan Natalie Bauer-Lechner, violinista amiga íntima de Mahler i testimoni privilegiada dels estius fins a l'aparició d'Alma, conta que el compositor li va explicar que per a ell compondre una simfonia era "*construir un món amb tots els mitjans al meu abast*". I no un món, sinó un univers és el que conté esta simfonia. I eixe univers que descriu Mahler no és un altre que la mateixa Naturalesa.

Formalment, Mahler emula Beethoven per a donar veu a la seua amada Naturalesa: si Beethoven havia transgredit les convencions formals de la simfonia donant a la seua "**Pastoral**" cinc moviments —única ocasió en què ho faria—, Mahler recorre a set moviments!, quantitat que quedaria reduïda als sis definitius després d'eliminar de l'esquema l'últim moviment, el *lied* **Wunderhorn** "*Wir geniessen die himmlischen Freuden*", que acabaria convertit en el cor de la **Quarta simfonia**.

En l'àmbit de les dimensions, tampoc escatima en recursos, perquè si inabastable és la Naturalesa per a Mahler, a la seua representació musical no se li poden posar límits temporals i la seua obra s'allarga per damunt de qualsevol altra simfonia composta fins llavors: més de 100 minuts.

Tampoc renuncia a cap dels mitjans per a traduir els seus sons, i empra una gran orquestra —amb àmplia presència d'instruments de vent com el *Flügelhorn*, així com nodrida percussió—, cor femení, cor de xiquets i dos solistes. Tampoc posa límits a la configuració del discurs i, així, permet que el primer moviment, en teoria un pòrtic als següents, s'allargue per damunt dels trenta minuts, en un desplegament musical en què plasma la seducció de l'estiu que s'imposa a l'hivern i en el qual es configuren els patrons que estaran presents al llarg de tota la simfonia, com va explicar el mateix Mahler a Bauer-Lechner: "*A penes es pot dir que és música, són sons de la naturalesa. Es tracta de com la vida va obrint-se camí gradualment eixint de la matèria petrificada. A mesura que la vida puja d'estrat pren formes cada vegada més desenvolupades: flors, bèsties, hòmens, fins a l'esfera dels àngels*".

José Luis Pérez de Arteaga exposa en el seu monogràfic fonamental sobre Mahler que la **Tercera** és una: *“Elevación cosmológica: de una previa inanimada salpicada de abrupta mitología panteísta, se pasa por una genética (plácida primero, conflictiva después) biosfera hasta acceder, previas escalas en Arnim-Brentano y Nietzsche, a una noosfera reflexiva e introspectiva, resuelta mediante un Adagio declaradamente religioso”*.

Referix Pérez de Arteaga brillantment que tot el complex recorregut mahlerià per la Naturalesa està expressat en forma infantil. Excepte l'episodi nietzschian, que és més profund, tota la simfonia apareix com narrada per un xiquet, tal com queda plasmat en el *“Bim-bam”* que canten els xiquets i que en l'arribar a l'*Adagio* final pareix voler plasmar la visió complaent d'un adolescent que ha viscut el somni d'un matí d'estiu.

Mahler va escriure esta simfonia en ple contacte amb la naturalesa, en la vila estiuenca de Steinbach, prop de Salzburg. A l'estiu de 1895, i quasi d'una tirada, va escriure del segon al que seria el sèptim moviment de l'obra. Posteriorment, durant l'hivern, va esbossar fragments del monumental primer moviment mentre dirigia l'Òpera d'Hamburg de la qual encara era titular. Quan al juny de 1896 va tornar a Steinbach, ansiós per posar-se a treballar en eixe primer moviment, va comprovar que s'havia oblidat els materials a Hamburg. Li's van enviar ràpidament i en poques setmanes la **Simfonia núm. 3** estava conclosa.

Es van produir estrenes parcials en els anys següents, però no fou fins al 1902, en el festival de música de Krefeld, quan l'obra va ser interpretada per primera vegada. La **Tercera**, igual que la **Huitena**, és l'única simfonia mahleriana no sotmesa a revisió, exceptuant-ne **La Cancó de la Terra** i la **Novena** per ser obres pòstumes, la qual cosa dona una idea de la manera increïble com l'univers mahlerià podia brollar imparabile i amb una puresa quasi miraculosa.

TERCERA SIMFONIA

Música de Gustav Mahler (1860-1911)

4. SATZ

"Zarathustras Mitternachtstslid"

(aus "Also sprach Zarathustra" von Nietzsche)

Alt

O Mensch! Gib acht!
Was spricht die tiefe Mitternacht?
Ich schlief, ich schlief,
Aus tiefem Traum bin ich erwacht.
Die Welt ist tief,
Und tiefer als der Tag gedacht.
Tief ist ihr Weh,
Lust tiefer noch als Herzleid.

Weh sprich: Vergeh!
Doch alle Lust will Ewigkeit,
Will tiefe, tiefe Ewigkeit!

5. SATZ

"Es sungen drei Engel"

(Aus „Des Knaben Wunderhorn“)

Knabenchor:

Bimm bamm, bimm, bamm...

Frauenchor:

Es sungen drei Engel einen süßen Gesang,
Mit Freuden es selig in den Himmel klang:
Sie jauchzten fröhlich auch dabei,
Daß Petrus sei von Sünden frei...

Und als der Herr Jesus zu Tische saß,
Mit seinen zwölf Jüngern das Abendmahl aß,
Da sprach der Herr Jesus: Was stehst du denn hier?
Wenn ich dich anseh', so weinest du mir.

Alt:

Und sollt' ich nicht weinen, du gütiger Gott?

4t MOVIMENT

"Cançó de la mitjanit de Zaratustra"

(Friedrich Nietzsche: "Així va parlar Zaratustra")

Contralt

Oh home! Para atenció!
Què diu la profunda mitjanit?
Jo dormia, dormia,
i d'un profund somni vaig despertar.
El món és profund,
i més profund del que pensava el dia.
Profund és el seu dolor,
el desig és més profund que les penes del cor.

Diu el dolor: Allunya't!
Però tot desig vol l'eternitat,
vol profunda, profunda eternitat!

5é MOVIMENT

"Tres àngels cantaven"

("El corn meravellós del xicot")

Cor infantil:

Bim bam, bim, bam...

Cor femení:

Tres àngels cantaven una dolça cançó,
plena de goig ressonava al cel:
contents proclamaven també
que Pere estava lliure de pecats...

I quan Jesús es va seure a taula,
compartint amb els seus dotze deixebles el Sopar del Senyor,
va dir Jesús : Què feu ací en peus?
Quan et mire comences a plorar.

Contralt:

Potser no hauria de plorar, Déu bondadós?

Frauenchor:

Du sollst ja nicht weinen!

Du sollst ja nicht weinen!

Alt:

Ich hab' übertreten die zehn Gebot;

Ich gehe und weine ja bitterlich...

Frauenchor:

Du sollst ja nicht weinen!

Du sollst ja nicht weinen!

Alt:

Ach komm und erbarme dich,

Ach komm und erbarme dich über mich!

Knabenchor:

Bimm bamm, bimm, bamm...

Frauenchor:

Hast du denn übertreten die zehn Gebot,

So fall auf die Knie und bete zu Gott.

Liebe nur Gott in alle Zeit,

So wirst du erlangen die himmlische Freud!

Die himmlische Freud' ist eine selige Stadt,

Die himmlische Freud', die kein Ende mehr hat.

Die himmlische Freude war Petro bereit't

Durch Jesum und allen zur Seligkeit.

Knaben- und Frauenchor:

Bimm bamm, bimm, bamm...

Cor femení:

No piores més!

No piores més!

Contralt:

He incomplit els deu manaments,

Me'n vaig i plore amargament...

Cor femení:

No piores més!

No piores més!

Contralt:

Ah, vine i tin pietat,

Ah, vine i tin pietat de mi!

Cor infantil:

Bim bam, bim, bam...

Cor femení:

Si has incomplit els deu manaments,

agenolla't doncs i resa-li a Déu.

Estima sols Déu en tot temps,

així aconseguiràs l'alegria celestial!

L'alegria celestial és una ciutat

benaventurada,

l'alegria celestial que ja no té final.

L'alegria celestial li va ser concedida a Pere

per Jesús, i a tots per a la benaventurança.

Cor infantil i femení:

Bim bam, bim, bam...

Traducció: Amparo Albelda Sanz

Orquestra de València

Presidenta del Palau de la Música: Gloria Tello Company
Director del Palau de la Música: Vicent Ros Peydro

Director Titular i Artístic: Ramón Tebar
Director Honorari Perpetu: José Iturbi
Director Principal Invitat: Enrique García Asensio

Concertinos

Anabel García del Castillo
Enrique Palomares Chofre

Violins primers

Vladimir Katarov
Esther Vidal Martí
Solistes

Pablo Ramis Pérez
Jean-Sébastien Simonet
Ajudes de Solista

Raúl Arias López
Josep Esteve Cortés
Ana Gómez Sánchez
Jesús Jiménez Abril
Vicenta Lluna Llorencs
Jordi Mataix Ferrer
Gerardo Navarro Hordán
Lluís Osca Pons
Manuel Segarra Martínez
Salvador Solanes Juan
Vicent Torres Ribes

Violins segons

Casandra Didu
Julio Alberto Imbert Ramos
Solistes

Marta Bazantova
Juan Carlos García Carot
Ajudes de Solista

Jenny Guerra Méndez
Pilar Mor Caballero
Carmina Morellá Giménez
Julio Pino Pozo
Antonio Ruiz Navarro

Violes

Santiago Cantó Durá
Pilar Marín Peyrolón
Solistes

Miguel A. Balaguer Doménech
Josep M. León Alcocer
Ajudes de Solista

Traian Ionescu
Isabel López Ribera
Pilar Parreño Villalba
Eloise Pinon Larraz
Victor Portolés Alamá
Clotilde Villanueva Vallés

Violoncels

Iván Balaguer Zarzo
Mariano García Muñoz
Solistes

David Forés Veses
M.ª José Santapau Calvo
Ajudes de Solista

Sonia Beltrán Cubel
Carmen Cotanda Lafuente
M.ª Luisa Llopis Benloch
María Martí Aguilar
Gustavo Ariel Nardi
Rasvan Neculai Burdin

Contrabaixos

Francisco Catalá Bertomeu
Javier Sapiña García
Solistes

Francisco Roche Raga
Jesús Romero Redondo
Ajudes de Solista

José Juan Álvaro Corell
Julio Joaquín Hernández Montero
Cristina Lao Castillo
José Portolés Alamá

Flautes

Salvador Martínez Tos
M.ª Dolores Vivó Zafra
Solistes

Anna Fazekas
Ajuda de Solista

M.ª Teresa Barona Royo
Flautí-Solista

Oboés

José Teruel Domínguez
Roberto Turlo Bernau
Solistes

Gracia Calatayud España
Ajuda de Solista

Juan Bautista Muñoz Gea
Oboé-Com anglés Solista

Clarínets

Enrique Artiga Francés
José Vicente Herrera Romero
Solistes

Vicent Alós Aguado
Clarinet-Requinto Solista

David Martínez Doménech
Clarinet baix Solista

Fagots

Juan Enrique Sapiña Riera
Solista

Pascual Sancho Sebastián
Ignacio Soler Pérez
Ajudes de Solista

Trompes

Santiago Pla Sánchez
María Rubio Navarro
Solistes

Antonio Benloch Vázquez
Eduardo Bravo Vallés
Juan Ramón Gassó Biosca
Juan Pavía Font
Ajudes de Solista

Trompetes

Francisco J. Barberá Cebolla
Raúl Junquera Ación
Solistes

Francisco Marí Cabo
Ajuda de Solista

Trombons

Rubén Toribio Monteagudo
Solista

Julio Ibáñez Rodilla
Ajuda de Solista

Salvador Pellicer Falcó
Trombó baix Solista

Tuba

David Llácer Sirerol
Solista

Arpa

Luis Domingo Sanz
Solista

Timbals

Javier Eguillar Valera
Solista

Percussió

Lluís Osca González
Solista

Josep Furió Tendero
Ajuda de Solista

Gerent:

José Manuel García Nestares

Inspectorat:
Blanca Jover Peñalba

Coordinador:
Miguel Ángel Valiente Cuenca

Arxiu-Documentació:
Enrique Monfort Sánchez

Regidor:
Salvador Carbo Sisternes

Montadors:
Enrique Daud Sanchis
David Morales Gascó
Eugenio Murgui Payá

Avanç

31 d'octubre de 2019, dijous. 19.30
LES ARTS. Auditori

Beeth2020

Gabriela Montero, piano
ORQUESTRA DE VALÈNCIA
Pablo Heras-Casado, director

Ludwig van Beethoven	Concert per a piano i orquestra núm. 1 en do major, op. 15 (amb cadències improvisades)
Anton Bruckner	Simfonia núm. 3 en re menor (WAB 103)

ABONAMENT 2

14 de novembre de 2019, dijous. 19.30
LES ARTS. Auditori

Boris Giltburg, piano
ORQUESTRA DE VALÈNCIA
Karel Mark Chichon, director

Vicente Martín i Soler	Divertimento núm. 4 en si bemoll major per a vents
Franz Liszt	Concert per a piano i orquestra núm. 1 en mi bemoll major, R 455, S 124
Andris Dzenītis	Postludium ICE (2009)
Ígor Stravinski	El ocell de foc. Suite (versió 1919)

ABONAMENT 3